

Predikaattien välissä, sota

Teesejä nykykamppailusta

Kokeellisen vapauden instituutti

5.2.2018

Sisältö

Predikaattien välissä, sota: Teesejä nykykamppailusta	3
Suomentajan esipuhe	4
Johdanto	5
Mahdollisuus politiikan lopulle	8
Kapina kaikkea vastaan	9
Hyökkää hallittuna olemisen tuottamista vastaan	10
Ei demokraattista strategiaa	12

Predikaattien välissä, sota: Teesejä nykykamppailusta

Suomentajan esipuhe

Ihmisten väliset suhteet ovat olleet sokea piste vasemmistolle, ja hallinta on paikannut nämä tilat nykyaikaiseksi sijoituspaikakseen.

Tämä on johdantoluku Yhdysvalloissa vuonna 2013 julkaistusta kirjasta Predikaattien välissä, sota: Teesejä nykykamppailusta. Teoksen alkuperäinen englanninkielinen nimi on *Between Predicates, War: Theses On Contemporary Struggle* ja sen pdf-version voi ladata täältä. Tämän lyhyen pamfletin kirjoittanut ja nettiin ilmaiseen jakoon laittanut The Institute For Experimental Freedom -kollektiivi (suom. Kokeellisen vapauden instituutti) on julkaissut pienlehtiä, artikkeleita ja grafiikkaa sekä vuonna 2007 kirjan nimeltä *Politics is not a Banana*. Iso osa ryhmän julkaisuista on luettavissa sen blogissa. Yhdysvaltalaisella kollektiivilla on myös yhteys hiljattain suomennettuun *Johdatus maailmanloppuun* -pamflettiin.

Kokeellisen vapauden instituutti lähestyy autonomiaa kysymällä ”Mitä elämän eläminen tarkoittaa?” Millainen politiikka voi rakentua ystävyysvaraan, vaalien ja voimistaen sitä? Predikaattien välissä on nykykamppailuista (engl. *contemporary struggle*) versovaa kapinan teoriaa, joka lähtee ihmisten välisistä suhteista ja niiden alueen hallinnasta raivoavan taistelun tutkimisesta. Toisaalta on hallinta ja halu tulla hallituksi, toisaalta hallinnan vastustaminen ja halu tulla hallitsemattomaksi. Millainen kumouksellinen toiminta pelkän vallan vastustamisen tai korvaamisen sijaan purkaa valtaa?

Toimitus julkaisee koko Predikaattien välissä -teoksen luku kerrallaan kevättalven 2018 aikana suomenkielisenä käännöksenä. Uusi luku julkaistaan joka maanantai.

Johdanto

Seuraava teksti syntyi loppukeväästä 2011. Sen alkuperä on keskusteluja varten yhdessä koostetuissa analyyseissa, joita inspiroivat kansannousut Kreikassa, Egyptissä, Lontoossa ja Wisconsinissa. Sen nykymuoto versoi tästä dialogista. ”Teesejä nykykampailusta” syntyi ennen Occupy Wall Streetin ensimmäistä viikkoa: se on aikamme kapinan olosuhteita ja ominaispiirteitä kuvaava fragmentaarinen kokoelma. Sen jälkeen kun Zucotti-puisto sai otteen aikamme sykkeestä, Occupy levisi läpi Yhdysvaltojen ja vahvisti joitain alkuperäisistä hypoteeseistamme: jotain aidosti erilaista ja helvetin isoa oli tapahtumassa. Teeseistä muodostui laajempi analyysi epävaikaista ajoistamme, ja se jatkui vuoden 2013 ensimmäisille kuukausille.

”Nykykampailu” on meidän tapamme käsitteellistää sitä, mikä yhdistää aikakautemme tapahtumat – tapahtumat joita ei voida määritellä yhteiskunnallisiksi liikkeiksi tai kategorisoida vasemmistolaisilla reformin ja vallankumouksen käsitteillä. Tapahtumat ovat se tavanomainen muoto, jonka kamppailut ottavat historiallisen subjektin ja yhteiskunnallisen alueen romahduksen jälkeen. Me määrittelemme nykykampailun laajana kokoelmana kapinan heterogeenisiä käytäntöjä, joiden kohteena vaikuttaa olevan kaikki; tarkoitamme tällä tapahtumia, joiden antagonismit eivät ole sinänsä suunnattu valtiota tai kapitalismia vastaan vaan hallintatekniikoita vastaan, hallinnan tuottavaa valtaa vastaan. Kenties meitä voi moittia kaikkien viime vuosikymmenen kamppailujen erityisyyden pelkistämisestä. Kuitenkin pelkästään se vauhti, jolla kamppailut Kreikan ’08 kansannousun jälkeen ovat siirtyneet ymmärrettävästä kollektiivisesti havaitusta epäoikeudenmukaisuudesta syntyneestä vihasta juhlittuihin tai vallankumouksellisiin tilanteisiin, paljastaa niiden olevan palauttamattomasti hallinnan paradigman vastaisia kapinoita.

Hallitus ei enää istu koulutettujen miesten suljetussa kammiossa; se toimii meidän jokaisen kautta sekä jokaisen dispositiviin kautta, joka vahvistaa aistejamme ja suuntaa meitä kohti tiettyä suuntaa. Hallinta ei ainoastaan tukahduta, se myös tuottaa hallittavien subjektiviteettien hajauteen moninkertaistamisen. Nykykampailu vastustaa, pakenee, ja hyökkää subjektina tuotetuksi tulemistakin vastaan, ilmaantuen kahden koherentin subjektiviteetin välisessä tilassa.

Koska nykykampailu ilmaantuu subjektiviteettien välissä tilassa – tietoisesti tai sitten ei – haastaa autonomian merkityksen. Kapitalismi on hankkiutunut eroon yhteiskunnallisesta ihmiselämän perustana, jättäen yksilön itseyrittäjänä kehittämään ratkaisuja perustattomaan olemiseen. Jos sosiaalinen media ilmaantuukin kulttuurin ja politiikan teatteriin tämä johtuu siitä, että talouselämä vaatii yksilöitä tekemään yhteistyötä ongelmanratkaisussa. Voidakseen kehittää itseään harmoniassa talouden kanssa, yksilö on allokoanut itsensä, vapauden välineenä ja ilmaisumuotona. Yksilölle annetaan tilaa ajatella vapaasti, rikkoo sääntöjä, ja avata ovia luovuu-delle – joskin vain talouden virtojen sakkaamisen poistamiseksi. Hallitus tarvitsee subjekteja hallitsemaan itseään, koska periaatteet eivät riitä enää hallinnan auktoriteetiksi; talous tarvitsee subjekteja itsehallintaan koska teknologia ja ekologia muodostavat kohtalokkaita rajoituksia sen laajenemisen rytmille. Silloin kun kamppailut ovat kuitenkin peräisin avoimelta kentältä, jolta puuttuu arvovaltaiset periaatteet, itsensä hallinnalla tavoitellut affektit epäonnistuvat joskus materialisoitumisessa, ja koherenssin, kontingenssin, ja predikaattien välissä oleva tila voi

vuorostaan taas vaikuttaa vieraanvaraisemmalta kuin talouselämän yleistetyt vihamielisyydet. Nykykamppailu paikantaa autonomian tilan mahdollisuudeksi toisenlaiselle tavalle elää, ja pitää siitä kiinni niin kauan kuin pystyy.

Nykykamppailu paljastaa kielen rajat. Oikeuden, demokratian, ja tasa-arvon kielioppi kykeni rajoittamaan menneitä liikkeitä koska nämä termit olivat osa tarkoituksenmukaista diskurssia – vihollisen diskurssia. Nykyään nämä sanat ja niiden instituutiot ovat tyhjiä. Juuri sitä konsistenssin taso missä rakennetaan uutta kieltä poliittiset pyrkyrit pitävät loogisesti epäjohdonmukaisena. Tämän päivän liikkeiden parodisen, ironisen ja absurdin luonteen diskursiivinen siveettömyys, kielen epärationaalinen soveltaminen, ja meemien käyttö paljastavat syntymässä olevan uuden kielen.

Nykykamppailu rakastaa/vihaa teknologiaa. Ei ole yllätys, että samat kannettavat dispositiivit, joita meidän on pakko ostaa integroidaksemme elämämme talouden virtoihin – älypuhelimet, läppärit, ja tabletit – ovat median päähenkilöitä nykyhetken levottomuuksissa. Teknologian käyttö ei ole kuitenkaan tämän päivän kansannousuissa pelkästään affirmatiivista, ei edes ”Vapaan informaation” -liikkeessä. Hakkeroinnista Instagram-flashmobeihin, valtauksen sosiaalisen median verkostojen huomion keston manipulointiin, nykykamppailut tekevät teknologisista dispositiiveista toimettomia oikeassa muodossaan.

Nykykamppailu luo joko pohjan yleistetylle hallitsemattomuudelle tai entistä hirveämmälle hallinnalle. Yhteiskunnalliset liikkeet loivat 1960-luvulta 1990-luvun loppuun olosuhteita yleiselle itsehallinnalle; Kaikista radikaalein horisontti, jonka ne pystyivät näkemään, oli ilman työtä tuotantona oleva ja demokraattisesti hallinnoitu maailma. Yhteiskunnalliset liikkeet ennakoivat etnisyyden, sukupuolen ja seksuaalisuuden subjektiveettien, vapauden valintana, ja kybernetiikan levittämistä.

Tänään niiden vaatimukset heijastuvat takaisin meihin niin monina hyödykkeinä, niin monina hallinnan tekniikkoina, niin monina tyhjinä ympäristöinä, joita affektiivisesti hallitaan ruoka- ja vähittäiskaupalla. Tämän päivän kapina voi raivata tilaa unelmillemme tai painajaisillemme.

Toivomme tällä tekstillä saavuttavamme syvemmän ymmärryksen tilanteesta, jossa olemme. Meillä ei ole minkäänlaisia harhakuvitelmia siitä, että yksi teksti johtaa massoja vallankumoukseen. Emme odottaneet sitä vuonna 2007, jolloin Politics is not a Banana puuttui yhdysvaltalaisen anarkismin diskurssiivisiin umpikujiin, tai kun vuonna 2009 Tuleva kapina ilmestyi ensimmäistä kertaa englanniksi. Emme myöskään odota, että Predikaattien välissä, sota sytyttää nyt kaikkien aikuisia leikkivien kadonneiden lasten strategiset kuvitelmat. Emme kuitenkaan voi kuitenkaan jänistää tehtävästämme. Kapina tehdään useilla instrumenteilla ja säveltäjillä, jokainen korostamalla rytmiä ja tonaalisuutta. Jos se kaapataan käsillämme olevalla erittäin puutteellisella kielellä, se ei ole koskaan ymmärrettävä tai resonoi.

Vallankumous hallintaa vastaan ontologisella ja antropologisella tasolla on aivan mieletön panos ja kortit on jaettu meitä vastaan. Yksikään liike ei ole onnistunut kieltäytymään hallitsemasta maailmaa, yksikään liike ei ole synnyttänyt luokkasotaa joustavan ja turhan palkkatyön tasolla, yksikään antikolonialismi ei ole kehittänyt yhteiskuntaa valtiota vastaan, ja yksikään kapina ei ole ollut tarpeeksi totalitaarinen lakkauttaakseen yksilön. Ja silti tänä päivänä meistä tuntuu erikoista kyllä optimistiselta. Viimeisen vuosikymmenen aikana tapahtuman ja asioiden tavallisen kulun välillä kuluu yhä vähemmän aikaa. On vähemmän absurdia odottaa peruuttamatonta katkosta nykyisyydessä kuin kuvitella tämän kuolevan sivilisaation kestävän vielä muutaman vuosikymmenen lisää. Se, mitä näemme edessämme, ei ehkä ole hallinnan paradigman lakkauttava singulaarinen tapahtuma, mutta me olemme tästä huolimatta osapuoli kapinassa. Nykytilanne

kutsuu meitä ottamaan position. Aikamme tehtävä on rakentaa maailma, selvittää mitä synkimmissä syövereissä asuu, ja tuoda yhteen kaikki mitä elämiseen ja kamppailuun tarvitsee.

On sanottu, että poikkeustila – tarkoittaen siis proletariaatin diktatuuria – on kari, johon kaikki vuosisatamme vallankumoukset ovat haaksirikkoutuneet. Vallankumoukselliset teoreetikot totesivat stalinismin leireiltä paettuaan, että sorrettujen todellisen historian saavuttaminen johtaisi vallankumoukseen ilman valtiota ruorissaan. Diktatuuri ja puolemuoto tulivat koodatuksi valtiota muodostavaksi organisaatioksi, samaan aikaan kun ultrademokraattisissa päätöksenteon mekanismeissa ja itsehallinnan tekniikoissa tehtyjen kokeilujen oli tarkoitus päihittää halu valtiomuodostamiseksi organisaatioissa. Anarkistit ja antiautoritäärit ovat väärässä olettaessaan, että kaikki voiman ja pakottamisen organisaatiot tuovat mukanaan hallinnan käytännön, mutta ennen kaikkea on väärin keskittää sen kritiikki ainoastaan muotojen tasolle. Kyse ei ole henkisten ominaisuuksien, kykyjen ja potenssien järjestämisestä voimaksi, joka päättyy jälleen yhteen roskakasaan ”ihmisen” historiassa, vaan enemminkin sen heikkoutta todellisena liikkeenä, joka puskee historiaa aikakaudesta toiseen – ei muotojen ja rakenteiden tasolla, vaan sisällön ja käytäntöjen tasolla.

Todellisen poikkeustilan, lain ja talouden mekanismien peruuttamattoman keskeyttämisen, on syrjäytettävä kaikki, ei ainoastaan meidän päätöksenteon malleja. Käytännöllisiä kysymyksiä ei enää pidä lykätä tulevaisuuteen, joka ei koskaan saavu. Miten me syömme? Miten lopetamme hallituksesta riippuvaisena olemisen? Miten lakkaamme kontrolloimasta toisiamme? Vastaaminen monimutkaisiin kysymyksiin siitä miten elämme on haaste johon voidaan ja johon pitää vastata välittömästi, mutta käytännössä, ja kiteytyy näkemykseen, joka kieltäytyy erottamasta tuhoamista luomisesta. Kapinan ei tarvitse kumartaa historian rajoille; se voi saanella nykyisyyttä. Ei uuden maailman rakentamista vanhan kuoren sisällä, ei marginaaleista hyökkäämistä vihollisten voimien heikentämiseksi, vaan hallitsemattomaksi tuleamista – kaikkialla, kaikessa.

Mahdollisuus politiikan lopulle

Nykykamppailun mukana kulkee mahdollisuus politiikan lopulle – sen historialle ja rajoille. Vaikka analogia on tehokas väline punomaan levottomuudet kapinan kuvaksi, meidän on suhtauduttava jokaiseen kamppailuun sen singulaarisuudessaan voidaksemme ymmärtää sen edeltäjiensä vaarallisempana ja siten kiinnostavampana. Vallankumouksellista subjektia, järjestäytymisen teorioita, ja ennakoimattomuuden kategorialla koskevat marxilaiset ja anarkistiset teorit ovat riittämättömiä nykykamppailulle. Joka kerta työväenluokka proletariaattina epäonnistuu tulemaan paikalle ja anarkistinen eettinen subjekti romahtaa huolestuneeksi kansalaiseksi; jokainen vallankumouksellista konfliktia ylläpitämään kykenevä organisaatio yksinkertaisesti pidentää hallinnan elinikää; ja yksikään kriisi ei poikkea pääoman leviävästä ja hahmottomasta innovaatiosta. Vasemmisto on sisäistänyt huomattavan paljon älykkäämmän järjestelmän kuin sen oma toivon, odotuksen ja halun telos. Ytimeensä paljastettuna moderni vallankumouksellinen teoria ei ole mitään muuta kuin politiikkaa ja valheellisia lupauksia.

Sen sanominen, että mikään ei asemoi itseään nykyistä työn ja hallintatekniikoiden kiivasta hyökkäystä vastaan, olisi kuitenkin ideologista kapeakatseisuutta tai silkkaa tyhmyyttä. Vaikka vastahyökkäys on heikko, ja vaikka jokaisen hallituksen väestössä on olemassa laajoja osia, jotka kieltäytyvät liittymästä rähinään, kapina elää. Nykykamppailu versoo singulariteettien lakon tuottamasta rytmistä, ei kokonaisuutena toimivasta kasasta. Kapinan teorian pitää perustua ymmärrykseen siitä, miten ihmiset kapinoivat – todellisista antagonistisista teoista, jotka eivät pääty ennakoitavaan sovintoon; todellisista konkreettisista kapinan käytännöistä. Tällöin alamme herkistyä monimutkaisen sodan sommitelman *ensimmäiselle rytmille*.

Kapinan teorian kirjoittaminen pakottaa meidät katsomaan itseämme vierestä – tarkkailemaan huolella, jopa kohdistamaan optisen paineen lempiaiheisiimme. Kritiikki voi olla hyödyttöntä nykyajan syvyyksissä, ja parodista yritystä käyttää tieteellistä metodia yhdessä totuuden tunteen kanssa ei pitäisi sekoittaa tekijyyteen. Teoreetikko, kuten Tekijä, on meille roskaa; jos käytännöllä mitä poimimme näistä kuolleista subjekteista on mitään käyttöä, se on kollektiivisessä älykkyydessä. Kapinan teoria ei voi pysyä neutraalina, puhumattakaan ”objektiivisuudesta”. Tehtävämme on vetää viiva, joka yhdistää käytössä olevat kielet, ja toteuttaa meidän erityisen kriisin kautta tulossa olevaa uutta kieltä.

Meidän väliset suhteet ovat olleet sokea piste vasemmistolle, ja hallinta on paikantanut nämä tilat nykyaikaiseksi sijoituspaikakseen. Se, mikä tänään alkaa harrastuksena, tuotetaan huomena hallittavana subjektina. Olevien välinen tila on nykykamppailujen haastama alue.

Aikakauttamme kuvaa teknologinen integraatio kaikista intiimeimmillä elämänalueilla; tämän mukana tulee tukahduttavien voimien vahvistaminen, uusia itsehallinnon käytäntöjä, ja aina vain laajentuva poliisi. Katkaistuna rikkinaisestä perherakenteesta ja ilman kansaa tai kotia mitä kutsua omakseen, kapina tulee iphone suussa. Nykykamppailujen konkreettiset käytännöt ovat liioittelematta outoja, mutta ainoastaan hipsterikyttä voisi olla näkemättä voimakkaita merkkejä, jotka sanovat: ”hankkiudutaan siitä eroon.”

Kapina kaikkea vastaan

Kapitalismi ei ole yhtä kuin elämä, mutta se hallitsee ja määrittää elämää. Tällaisissa olosuhteissa kaikki yhteiskunnallisen elämän muodostavat käytännöt, kurinpito ja suhteet eivät ilmaise juuri muuta kuin riiston ja epätoivon syklejä. Jokainen yhteiskunnallinen käytäntö vaikuttaa kapinaan osallistuville akselilta, joksi arkinen kurjuus muuttuu. Niinpä kapinalla on kirjaimellisesti kaikki kohteenaan. Tuhoa kaikki; erityisesti se, mitä rakastat, oli mustan blokin ja vuoden 2009 valtausten pahankurinen älykkyys. Tämä kiteytyi vuonna 2011 lakkojen sarjana metropolin levinneessä sydämessä. Tunisiassa sytytetty tuli sai vastakäiukseen 10 000 tuhopolttoa. Yhdysvalloissa flashmob-hyökkäykset osoittautuivat kaikista pisimmälle kehittyneimmiksi ja kauheimmiksi esimerkeiksi tästä nykypoliittisesta ilmiöstä. Egyptissä niin kutsuttuun ”väkivallattomaan” vallankumoukseen kuului paloasemien sytyttäminen ilmiliekkeihin; sen loiston hetket eivät olleet palatsin piirittäminen, vaan yölliset matalan intensiteetin taistelut siviilien välillä. Lontoossa, kuten Ranskassa vuonna 2005, opiskelijaliike vastasi ensimmäisenä hallituksen kurjistamispolitiikkaan. Polttamisen ja pöllumisen alkaessa opiskelijaliike hajosi kuitenkin käsiin, ja sen subjektista tehtiin vanhentunut. Juuri nyt on käynnissä vuosisadan ajan koko väestöön kohdistetun produktiivisen tukahduttamisen ja rauhoittamisen kautta tarjottujen syvien ahdistusten purkautuminen. Nykykamppailua ei kuitenkaan kuvaa kansan yhtenäisyys, yhteiset vaatimukset, tai jaetut olosuhteet, vaan merkittävä ero on siinä, miten ihmiset aistivat sorron, riiston, ja kurjuuden. Se mikä näitä kamppailuja yhdistää on laajalle levinneet taktiikat, jotka hyökkäävät mitä tahansa subjektin tuotantoa vastaan. Laillisesta kuluttamisesta sosiaaliseen mediaan ja viattomaan sivustakatsojaan, kapina lakkauttaa puolueettomuuden hyökkäämällä lähimmän asian kimppuun, joka sanoo ”pääoma” tai ”poliisi”.

Hyökkää hallittuna olemisen tuottamista vastaan

Nykykamppailu vastustaa ja pakenee sekä hyökkää hallittuna olemisen tuottamista vastaan. Emme todista toisistaan eroavia kapinan peräkkäisiä jaksoja vaan singulaarista tapahtumaa, jossa tapahtumat jatkuvasti keskeyttävät yllättäen hallintatekniikat. Moukkamainen arviointi kulu-neesta vuosikymmenestä saattaisi erottaa toisistaan, sanotaanko, valtaukset ja mellakat – väärän vastakkainasettelun tuottamiseen taipuvaiset affirmatiiviset kamppailut ja puhtaan negaation esteetiikan elävöittämät kamppailut – mutta tämä näkökulma kärsii yhä tietynlaisesta emotionaalista lukutaidottomuudesta. Nämä järjettömät kriitikot näkevät valtaukset pohjimmiltaan sosiaalisenä ilmiönä ja kontrastina niiden antisosiaaliselle vastinparille. Nykykamppailu on kuitenkin niin kuin meri, jossa joet kohtaavat meren: joskus rauhallinen, joskus erittäin väkivaltainen – ja täynnä monia erilaisia elämänmuotoja. Nykykamppailu ei ole sen enempää sosiaalinen kuin antisosiaalinen, passiivinen tai väkivaltainen. Juuri sen epäselvä luonne antaa sille sen voiman ja singulaarisuuden. Valtaukset, mellakat, internet, satunnainen väkivalta, ruoan kasvattaminen ja fermentointi, pyhien kirjoitusten lukeminen, neulonta, lähettilaukkujen tekeminen, roskan kerääminen, musiikin tekeminen, töistä varastaminen, bileiden järjestäminen – nykykamppailulla on paljon ominaisuuksia. Vaikka itsensä puhtaasti affirmatiivisiksi tai negatiivisiksi määrittelevät kamppailut ovat rajallisia, ne kuitenkin ilmaantuvat yhteisestä pistoksesta ja tarpeesta jollekin muulle.

Nykykamppailu sisältää autonomian merkityksen. Autonomiaan turvaudutaan kriisin kynnyksellä, epäonnistuvan hallinnan periaatteen ja sen seuraajan välillä. Sillä lain ylittää juuri se mikä mobilisoi sen, autonomia (itsen laki) on ratkaiseva tekijä, jonka varassa mikä tahansa tuleva on. Tämä on yritysmaailmassa yksinäisen yrittäjän tai innovaattorien tiimin käytäntö heidän pyrkiessä etsimään luovaa ratkaisua markkinoiden rajoituksiin. Hallinnan näkökulmasta autonomia liittyy itsehallintoon, innovointiin, ja taloudesta irrallaan elämiseen. Kamppailun näkökulmasta autonomia liittyy itseorganisointiin, etiikkaan, piittaamatta taloudesta.

Tilanteessamme ei ole kyse ainoastaan talouden kriisistä, vaan elämän perusteiden kriisistä. Kaikissa subjekteissa oleva repeämä aukeaa parhaillaan, ja tässä hetkessä on mahdollisuus paeta. Hallintaa ei perustettu pelkästään suostumukselle olla modernin valtion alainen, vaan myös käytännöille, joilla voitiin muotoilla identiteettiä ja subjektiviteettiä. Näiden käytäntöjen kriisi, jonka nykykamppailu paljastaa, kyseenalaistaa ihmiselämän hallitun ihmisen muodossa. Autonomia, jopa jonain niin banaalina kuin varallisuuseroja vastustavana valtauksena, kantaa mukanaan radikaalisti toisenlaista ihmiselämää. Niinpä nykykamppailun ytimessä on kysymys siitä ”Mitä elämän eläminen tarkoittaa?” Meidän näkökulmastamme tämä on todellinen menossa oleva historiallinen konflikti. Miten elämä voidaan irrottaa lain ja talouden affekteista? Jos yleiskokoukset ja valtaukset laitetaan toimimaan myyttisen vaihtoehdon – itsehallittujen yhteisöjen kehittäminen joka hoitaa hallituksen työt, antagonismien ulossulkeminen puhtaasti rauhanomaisen politiikan etsinnässä – silloin nämä muodot päätyvät vahvistamaan ihmisen antropologiaa

passiiviseksi olemiseksi käsitettynä, irrotettuna luonnosta, mieltymyksenä turvallisuuteen. Haasteemme on rakentaa käytäntöjä, mitkä katkaisevat yhteyden kamppailujen ja tämän kertomuksen välillä. Onnistuessamme nykykamppailun muodostavat ”sosiaaliset” muodot ovat erottamattomia tämän hetkisen poliittisen hetkemme ”antisosiaalisesta” sisällöstä. Tämä on koko elämänmittainen tehtävä: kokeellinen metodi mikä kieltäytyy erottamasta elämisen ja taistelemisen materiaalista, sotaista , ja hengellistä piiriä.

Ei demokraattista strategiaa

Demokratiasta puhutan paljon, mutta ei ole olemassa demokraattista strategiaa, jota nykykamppailu voisi soveltaa saavuttaakseen tavoitteensa. Kamppailut eivät synny yhteiskunnallisesti, ja vielä vähemmän ne syntyvät demokraattisesti. Nykypäivän antagonismit eivät synny tarpeesta päästä mukaan. Liikkeet päinvastoin haastavat ja ilmaantuvat tiloissa, joita ei ole vielä integroitu. Jopa informaatioajan virstanpylväät ja niiden ”teknologian demokratisointi” johtuvat tarpeesta ulkoiselle yksityiselle olemassaololle. Se, että nämä käytännöt – sosiaalinen verkostoituminen, ironiset yhteisöt, ja tiedon jakaminen – pistetään uusiksi ja otetaan hallintaan, kertoo ainoastaan vihollisemme älykkyydestä. Entistä molekulaarisempi valvontakoneisto, jonka elektrodit yhdistävät YouTubeen poliisiin, toimii ymmärtääkseen, laskeakseen, ja ennustaakseen näitä liikkeitä. Työn/itsehallinnon teknisen ja eksistentiaalisen leviämisen tarkoitus on tehdä halusta subjektiviteetti. Tämä tapahtuu kouluissa, ostoskeskuksissa ja muissa markkinapaikoissa sekä niistä aina älypuhelimesssi ulottuvien kanavien kautta. Olimmepa töissä, kotona, tai muissa vapaa-ajan viettopaikoissamme, erilaisia ominaisuuksiamme ja makujamme edustetaan ja hallinnoidaan subjektiviteetteina. Onko sinulla halu? Sille löytyy sovellus! Demokratia ei pysty kohtaamaan tätä, sillä hajautettu edustus on yksinkertaisesti seurausta siitä yhteiskunnallisella tasolla.

Demokratia on poissaolon ja heikon läsnäolon hallintojärjestelmä. Demokraattinen hallinto toimii ainoastaan siinä määrin kuin jokainen päätös lykätään jollekulle, tai pikemmin jollekin, muulle. Tämä paljastaa edustuksellisuuden todellisen luonteen. Jopa Ateenassa demokratia oli turmeltunut (kuten jotkut idiootit sanoisivat). Demokratia tarvitsi ensin kaikkien elollisten olen-tojen (Zoe) alistamista tiettyjen olentojen (Bios) elämälle. Tällä tavalla ”kansaa” voitiin erottaa ”ihmisistä” tai muista elävistä olennoista. Demokratian subjektin on oltava poissa kaikesta elämästä, jotta se voi olla läsnä Poliksessa. (Politiikka: kaupungin elämän hallintaa.) Ihmiset tuotetaan ainoastaan Ateenan kansalaisina, siis toisien sanoen, Imperiumin toimijoina. Imperiaalinen logiikka koskee jo Ateenan kansalaisuudesta – tai demokraattisen hallituksen kansalaisuudesta – ulossuljettua. Koska kansan perusta on aina sulkeminen, aina on olemassa kehojen alue, josta demokratia voi valita lisää yksilöitä piiriinsä – demokratisoida. Aivan kuin elävät olennot tulevat Kansaksi, kansalainen muuttuu pelkäksi ääneksi hallinnon ylläpidossa. Demokratian subjekti vetäytyy päivittäisestä haasteesta elää harmoniassa täydellisyyden virtojen kanssa. (Kaupungin ja talouden hallinta: poliittinen talous.)

Demokraattinen järjestys, jopa kaikista puhtaimmasta ja todellisimmasta muodossaan, olettaa eri nykyhetkien alistamisen edustukselle, a priori subjektista lähtevänä ontologis-poliittisena operaationa. Poliittinen poissaolomme heijastelee metafyyssistä poissaoloamme. Kontrollin teknologiat, moninaisten koneistojen kautta, ottavat elävien paikan, päättäen ja ollen läsnä. Mutta ainoastaan representaatioista muodostetussa maailmassa, sekä poliittisen että yhteiskunnallisen alueella, opposition on asetettava oma ontologis-poliittinen operaationsa: hurmioituneen nykyhetken korottaminen korkeimmaksi eettisyyden tasoksi. Antagonismi syntyy siitä, että minulla ei ole lupaa olla täällä. Näemme tämän älykkyyden joissain enemmän antagonistisissa ja väkivaltaisissa kamppailuissa, joita motivoivat tylsistyminen, vieraantuminen ja ulossulkeminen.

Haltioitunut nykyhetki, jota kuvaa jopa normiton väkivalta, tuo demokratian esiin ja paljastaa sen olevan yhtä sisällyksetön niin affektien kuin merkityksen suhteen.

Nykyhetki on ennakkoehto tuntemiselle. Maailmassa olemiselle. Kyvyllä olla avoin, tulla maailman yksityiskohtien ja liikkeiden vaikuttamaksi. Nykyhetkessä oleminen on täällä olemista. Nykyhetken asettaminen edustusta vastaan on ensinnäkin ja tärkeimpänä asettumista elävän puolelle ja elämän ympäristöjä hallinnoivia prosesseja ja tekniikoita vastaan. Toiseksi se on niiden raakamateriaalien paikantamista, josta muotoillaan merkitys ja tunne. Merkitystä ei näet tarvitse alentaa Hyvä vastaan Paha -asetelmaan, jossa Hyvä tuottaa merkityksen ja Paha poistaa sen. Tunnetta ei tarvitse vastaavasti pelkistää ainoastaan eettisyyden kontekstiin. Tunne merkitsee samaan aikaan merkitystä ja suuntautumista. Hallinnan ontologinen operaatio on hallitsemista, ohjaamista ja aistien vahvistamista tiettyjen kehityskaarien mukaisesti. Nykykamppailu avaa tunteet erilaisille kehityskaarille.

Moraalisuus pettää meidät. Astuminen konfliktiin epäinhimillisen Spektaakkelin voiman kanssa vaatii asymmetristä voimien järjestämistä. Symbolisella tasolla demokratia asemoi itsensä Hyvänä, kantaen mukanaan koko lain voimaa sekä länsimaiden älyllistä ja poliittista historiaa. Meidän Hyvämme, esiintyvä se sitten työläisten neuvostoina tai anarkistisena etiikkana, ei voi välttää lain hallintojärjestelmää. Hegemonian ja vastahegemonian törmäminen suoraan vastatusten on resepti häviölle. Meidän on kohdattava nämä illuusiot juonikkuudella. Uusi aistillinen toiminta, Hyvän ja Pahan tuolla puolen, on jo alkio muodossa. Tämän päivän kapinan haltioituneiden, normittomien ja myös radikaalisti itsensä-tuhoavien osien takia uusi tunne – ja sitä seuraava tuntemus – on alkanut kajahdella, vanhentaa ja heikentää edustuksen kyynistä merkityksettömyyttä. Tämä uusi tunne on seurausta päättäväisistä lakoista, jotka keskeyttävät samaan aikaan sekä arvontuotannon (tai symbolisen merkityksen) että itsemme uusintamisen tuona tai tänä subjektiviteettina. Tällaisessa lakosta kapitalistinen oleminen keskeytyy radikaalissa läsnäolossa. Ja maailmassa missä laki kokonaisuudessaan laitetaan hallitsemaan pienintäkin poikkeusta olemassa olevista olemisen muodoista, hurmioitunut läsnäolo on rikollista.

Anarkistinen kirjasto
Anti-Copyright

Kokeellisen vapauden instituutti
Predikaattien välissä, sota
Teesejä nykykamppailusta
5.2.2018

Haettu 5.2.2019 osoitteesta [https://toimitus.co/2018/02/05/
predikaattien-valissa-sota-teeseja-nykykamppailusta-suomentajan-esipuhe-ja-johdanto/](https://toimitus.co/2018/02/05/predikaattien-valissa-sota-teeseja-nykykamppailusta-suomentajan-esipuhe-ja-johdanto/)

fi.theanarchistlibrary.org